

סוף יומן מסע בשליחות הצדק

16 שנים להרצחה של תאיר ראדה ז"ל הי"ד

מאת: דורון בלדינגר, מהנדס ומשפטן B.Tech, LL.B מומחה לראיות מוקלטות ומשפט פלילי.
עד הגנה בתיק תפ"ח 502/07 מ"י נ' זדורוב, לעניין התנהלות החקירות והמעקבים הטכניים.
לאתר המומחה: www.AVidence.co.il

לאורך שנים אני מלווה את פרשת הרצח של תאיר ראדה ז"ל והרשתתו של רומן זדורוב במעשה. לאורך שנים רבות אני טוען, לאחר בחינה ובדיקה מדוקדקת והמון ידע שצברתי בתיק זה, שמדובר בחף מפשע, שהורשע על סמך הודאת שווא ושחזור מופרך, זאת לאחר שנפל כפרי בשל בידי חוקריו¹, עקב מניפולציות, תרגילים חקירה ושקרים, שימוש בעבריינים כמדובבים וכדומה. פעולות שכל תכליתן היה חילוץ הודאה מנחקר חסר ניסיון בחקירות. זאת במקום לחקור את תיק הרצח ביסודיות, לבחון את ממצאי הזירה הרבים כל כך ולהגיע לחקר האמת.

תחילת הפרשה ביום הרצח 06.12.2006, אך מעולם היא לא נחקרה לגבי כוונת חקירה שהיו ברורים כל כך וזעקו מהזירה מן הרגע הראשון. במקומם הושקעו כל מאמצי החוקרים בלמצוא אדם מבוגר יותר שיוכלו להביא אותנו לכדי הודאה במעשה. עד אשר ב- 18.01.2007 הוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת כתב האישום נגד רומן זדורוב, עולה חדש, עובד קבלן אשר ביצע עבודות קרמיקה במקלט בית הספר, בגין רצח הילדה תאיר ז"ל.

במהלך הדיון המשפטי שארך כ-4 שנים, התברר כי בין העדויות שבידי המשטרה ישנן גם כאלה שאינן תומכות בגרסת המאשימה. נהפוך הוא, מדובר היה בעדויות רבות המצביעות על כיווני חקירה אחרים שנזנחו. כיווני חקירה שהצביעו דווקא על מעורבות אחרים, ככל הנראה בני נוער. רק לקראת סוף משפטו של זדורוב (2009), העידו בתיק עדיי ההגנה: סני"צ (בדימוס) אלכס פלג ז"ל, מומחה נעליים מאנגליה, דר' חן קוגל ורק לבסוף (אחרון ברשימה) אנוכי, כמומחה בתחום הראיות הדיגיטליות ומדיה (וידאו/סאונד/תמונות), שבדק את התנהלות המשטרה בחקירותיו של זדורוב. בעניין זה הוגשו שתי חוות דעת² שלי, אחת מהן משלימה לעניין חוסר של 23 תמונות בדיסק תמונות הזירה (ת'365), אשר התבררו רק בשלב מאוחר, לאחר שכבר נחקרו עדי ההגנה האחרים וכאשר התקבל עותק דיסק תמונות זירה נוסף (ת'375) במעמד עדותי בביהמ"ש, כי מדובר בתמונות המעידות כי נמצאו בזירת הרצח עקבות נעלים זרות בדם, עקבות של שלושה אנשים שונים, שאף לא אחת מהן מתאימה להיות נעלו של זדורוב. אך כאמור, הפרקליטות שהתערבו התערבות בוטה³ בסדר הבאת עידי ההגנה, דאגו לכך שעדותי, שכל עניינה בראיות, תהיה האחרונה שתשמע בביהמ"ש וכך למעשה מנעו מהמומחה האנגלי לעקבות נעלים שהביאה ההגנה, להעיד בעניין זה.

ב- 14.09.2010 הורשע רומן זדורוב ברצח תאיר ראדה ז"ל.

¹ למי שיש ספק לגבי השפעת לחץ החקירות על נחקר, להלן הקישור: "[כך שוברים חף מפשע בחקירות משטרה](#)"
² בתיק תפ"ח 502/07 הוגשו שתי חוות דעת מטעמי: ראשונה מיום 27.8.2009 [חוו"ד לעניין אותנטיות קלטות החקירה](#) וחוו"ד נוספת משלימה מיום 16.10.2009 [לעניין חוסר של תמונות בדיסק תמונות זירת הרצח](#)
³ פרוטוקול הדיון וההוכחה [להתערבות הפרקליטות בסדר הבאת עדי ההגנה](#)

רומן זדורוב הורשע למעשה על סמך הודאה ושחזור מופרח, שאינו תואם כלל את ממצאי הזירה ובצרוף "ראייה מסייעת" כביכול - אותה חוות דעת מעוררת מחלוקת בדבר מהימנותה, לגבי המצאות עקבות נעליו, כביכול, על מכנסי המנוחה. חוות דעתו של רפ"ק ירון שור, אשר מתחילתה ועד סופה רצופה הייתה בשקרים ומניפולציות, שכל תכליתם לקדם את הרשעתו של זדורוב.

[2010: תלונה במח"ש ובידוי ראיות ע"י מומחה משטרה]

ממש בסמיכות לסיום המשפט ועוד בטרם הסתיים וניתנה בו הכרעת הדין המרשיעה, לאור הממצאים שהיו בידו כבר אז, בדבר הזיופים בחוות דעתו המרשיעה של מומחה המשטרה, שור. הוגשה תלונה מפורטת במח"ש (המחלקה לחקירות שוטרים), כבר בחודש אפריל 2010, המסבירה את שלל המחדלים ומצגי השווא שהוצגו בחוות דעתו, סעיף - סעיף, עכבה אחר עכבה. אך כבר אז ולאחר שנפתח תיק מח"ש 2406/10 לבירור התלונה. מח"ש (באמצעות הפרקליטות) הודיעו על החלטתם "לא לפתוח בחקירה פלילית". לאור זאת, הוגש ערר למח"ש⁴ ביום 27/05/2010 ובו כתבנו לידיעה גם גורמים נוספים, שחשבנו כי אמורים להיות אמונים על תהליכי בקרה במערכת, אך מסתבר כי המערכת יודעת ותעשה כל שניתן כדי להשתיק ולשמר את יציבותה, כך בכל הדרגים⁵. את תהליך התלונה, המכותבים שהיו מודעים לה ואת תשובותיהם עד שנדחתה סופית, סיכמנו בפגישה⁶ עם הגב' חנה יזרעלוביץ', מנהלת האגף לביקורת שוטרים במשרד מבקר המדינה - עוד גורם שידע ולא עשה עם המידע דבר.

לפירוט שלל הממצאים המוכיחים את בידוי הראיות, שבוצע בתיק זה ע"י מומחה המשטרה לעניין עקבות הנעלים, מצ"ב המסמך המפורט הבא, שסיכמתי ועדכנתי בתקופה האחרונה: [על בידוי הראיות בתיק רומן זדורוב - ע"י מומחה הנעלים של המשטרה](#)

[2010: הפקת הסרט "לתפור חף מפשע"]

בשנת 2010 יצא הסרט, שהפקנו במיוחד על פרשת הרצח והתנהלות החקירות ושודר בטלוויזיה, בשני חלקים במסגרת התוכנית "מבט שני" - ערוץ 1: [לתפור חף מפשע - הסרט המלא ללא צנזורה](#)

אין מחלוקת על כך שבזירת הרצח נמצאו עקבות נעלים בדם, נאספו 64 טביעות אצבעות, כ-100 שערות ש-15 מהן ארוכות בידה של תאיר. בידי המשטרה היו כבר אז גם ממצאי ד.נ.א. ולגבי אף אחד מאלו, לא נמצאה התאמה לזדורוב.

עם זאת, שלל ממצאים אלה לא הפריעו לראש ההרכב, השופט (המורשע) יצחק כהן, לסכם את שלל ממצאי הזירה במשפט הבא שכתב בהכרעת הדין:

"שעה שבזירה אין בנמצא ראיות אובייקטיביות כגון: טביעות אצבע, ממצאים ביולוגיים או אחרת, חשיבות רבה נודעת לעקבות נעלים אשר נמצאו על מכנסי המנוחה..."

האמנם? אין בנמצא ראיות אובייקטיביות?

הרי ישנם ממצאים רבים כל כך (גם פורנזיים), המצביעים דווקא על אחרים!!!

⁴ מסמך הערר למח"ש

⁵ להלן רצף האירועים והתשובות שהתקבלו מדרגים שונים בהתגלגלות התלונה במח"ש ובערר. מסמך המוכיח את קריסתה של מערכת המשפט בישראל.

⁶ סיכום הפגישה עם הגב' יזרעלוביץ' במשרד מבקר המדינה, רק מלמד כמה גורמים ידעו וסייעו בהשתקת התלונה.

[2011: הגשת עתירה לבג"ץ בעניין חקירת ממצאים מהותיים - בג"צ 1451/11]

ביום 22/02/2011 הוגשה עתירה לבג"ץ, מספרה 1451/11, ועניינה: "אי מיצוי חקירת רצח הילדה תאיר ראדה ז"ל". בעתירה זו הוגשו ממצאים רבים, הן בעניין מחדלי החקירה, זיוף חו"ד מומחה המשטרה, סתירות בעדויות של בני נוער, בין ההודעות שמסרו במשטרה אל מול העדויות שלהם במהלך משפטו של זדורוב. בנוסף, עלו בעתירה גם עשרות רבות של ממצאים הנוגעים למידע מהותי שמסרו בני נוער ספציפיים, הידועים בשמותיהם. מידע שהיה חייב להיחקר ביסודיות, אך בדיקתו לא מוצתה. בעתירה גם הוצב זרקור המאיר על תאומי גרסאות מחד וסתירות בהודעות מנגד, של בני נוער, שסיפרו מידע מהותי הנוגע לרצח, חלקם אף קשרו עצמם לזירת הרצח בזמן הרלוונטי. עוד בעתירה הובאו ממצאים אשר מוכיחים, כי אין מדובר ברוצח בודד אלא ב-3 משתתפים לכל הפחות! העתירה המפורטת חשפה ממצאים ומידע רב המוכיח בצורה ברורה וחד משמעית, כי חקירת הרצח הייתה רשלנית ולא מוצתה וכי ישנן ראיות לא מעטות שאף הוסתרו מעיניו של ביהמ"ש בהליך המשפטי ולכן הבקשה באה במטרה להשלים את החקירה באותם עניינים וגם בעניין ממצאים פורנזיים, שחקירתם לא הושלמה ו/או לא מוצתה - זאת כמתחייב מהאינטרס הציבורי. מעבר לכל זאת, בעתירה אף הונחו מניעים אפשריים לרצח ומסמכים המעידים על מצב האלימות הגואה בבית הספר "נופי גולן", במקרים חמורים אשר קדמו לאותו רצח מזעזע בביה"ס ועל מסע ההשתקה והטיוח של גורמים בכירים בבית הספר ובמועצת קצרין, כבר בשעות הראשונות שלאחר מציאת גופת המנוחה, עוד בטרם יבש דם הטיח של מקרי אלימות קשים קודמים. (להלן מקרי אלימות קשים ב"נופי גולן" 2 פרוטוקולים מתוך תצהיר שלי בעתירה לבג"צ 1451-11) למותר לציין, כי בעתירה נכתב והודגש בפירוט, כי אין בכוונת העותרים לנסות ולערער על הרשעתו של זדורוב, אלא להראות שהממצאים מלמדים על מעורבות של אחרים ו/או נוספים ברצח. למרות זאת, בחר בג"צ לקבל דווקא את טענת הפרקליטות (שלקח לה מספר חודשים להגיב) לקשר את העתירה עם הכרעת הדין במשפט זדורוב, למרות שלא היה כל קשר בין השתיים ולדחות אותה בתגובה קצרה המתפרסות על כעמוד וחצי ומסבירה בגדול, ש"לא קמה זכות לעותר ציבורי" וכי בית המשפט אמר את דברו ובג"צ "לא ישים עצמו בנעליהן של ערכאות אחרות, באופן שימש אמצעי עקיף להתערבות בהליך פלילי או ניסיון להשפיע עליו".

למעשה, תגובת בג"צ לדחיית העתירה 1451/11 מלמדת, שאם חשבנו שבג"ץ יכול לשמש נדבך חשוב בבקרת המערכת ולהורות על תיקון מחדליה, טעינו. מתברר שבג"ץ נהג באותו אופן בו נהגו לפניו גורמים אחרים "בשרשרת הפיקוד" של מערכת המשפט וקבע כי: בין אמת או יציב - יציב עדיף! אחד הגילויים הממחישים אולי יותר מכל, עד כמה שמרה המערכת על יציבותה, הוא כאשר נחשפנו, במהלך המשפט ב-2016, לחבלה ממשית בראיות. כאשר הביא צוות ההגנה מומחה FBI בינלאומי לעקבות נעלים, בוזיאק. זה קיבל לידי לבדיקה את מכנסייה של המנוחה ראדה⁷, כשהן גזורות וקצה המכנס חסר. זאת מהסיבה שעוד בתקופת הגשת הבג"ץ, (כ-5 שנים קודם) מצאתי בקצה המכנס עקבת נעל זרה בדם, שמצאתי אותה מופיעה גם על רצפת חדר השירותים (זירת הרצח), אך מאחר ועניין זה עלה והוכח כבר במסמך העתירה לבג"ץ, נראה שבאה יד נעלמה וגזרה את המכנס ולמעשה מנעה ממומחה הגנה להחשיף לראיה כה משמעותית ולהתייחס אליה. (כמופיע, החל מעמ' 31, במסמך על בידוי הראיות בתיק רומן זדורוב - ע"י מומחה הנעלים של המשטרה).

⁷ שידור הכתבה (חדשות 2) על ביקורו של המומחה האמריקאי בארץ, שקבע, על סמך מכנס גזור, ש"לא ניתן לקבוע שעל מכנסי הקורבן נמצאה טביעת רגל". זו בשעה כאמור, שהייתה מוחתמת בקצה המכנס טביעת נעל חלקית, אשר נמצאה גם על הרצפה והיא נעלו של אדם אחר שאינו זדורוב.

[2011: חשיפת כלי הרצח = להב משונן !!! ובידוי ראיות ע"י מומחה המכון הפתולוגי]

במקביל לאותה עתירה בבג"ץ, באותם ימים (פברואר 2011) גם התראיינתי בטלוויזיה, במסגרת תחקיר של מיכל קפרא, בתוכנית "מבט שני" (ערוץ 1). בין השאר גם לעניין גילוי הלהב המשונן וצולמתי בכתבה ששודרה לעיניי כל, מסביר בצורה פשוטה וברורה ביותר, את הסימנים הפורנזיים בפניה של המנוחה, ראדה ז"ל. מדוע הם מעידים על חבלה מסכין בעל להב משונן ולא יכולים היו להיווצר משימוש בסכין יפני (כפי שהורשע זדורוב). כאמור הדברים עלו כבר בתחילת שנת 2011 ותועדו בשידור טלוויזיוני. ראו תחקיר מבט שני: מי רצח את תאיר ראדה? - זמן סרטון 03:42. גם אז, הדבר לא עורר אצל אף אחד מגורמי המערכת המשפטית עניין מיוחד או החשיבות לבחון סוגיה זו מחדש. עניין זה עלה, והוכרע רק בערכאה האחרונה (לפני הליך המשפט החוזר) בשנת 2016 כאשר עמדתה של דר' מאיה פורמן התקבלה (אחרי שנדחתה תחילה) וביהמ"ש כן קיבל לבסוף את הטיעון שהרצח בוצע בסכין בעל להב משונן דווקא.

הנה כי כן, מסתבר כעת למי שחשב בטעות, שמדובר בגילוי חדש מהעת האחרונה, שמסקנה זו פורסמה והוכחה ברבים כבר בתחילת שנת 2011, עת הצגתי אותה בכתבה מצולמת בערוץ 1 בטלוויזיה. ממצא מהותי שהיה גלוי וידוע עוד שנים רבות לפני שנדון במשפט ב-2016. אלא שהמצב אף חמור בהרבה מזה שתואר כאן. זאת לאור העובדה, שלמעשה אין מדובר בגילוי חדש משנת 2016 ואף לא משנת 2011. מבדיקת הדוח הפתולוגי של המומחה זייצב מטעם המדינה, מצאתי שהוא פספס והשאיר "עקבות" לאותו ממצא של להב משונן, שכבר ידע עליו בשבועות הראשונים שלאחר הרצח. עת בחר להשמיט את ממצא זה של להב משונן מחוות דעתו. רוצה לאמר, שאם היו מפשפשים טוב טוב בדוח המומחה הפתולוגי עוד קודם לכן (כמו שבדקנו את חוות דעתו של מומחה המשטרה להמצאת עקבות נעלים, עת נחשפנו לחומרים), אזי הזיזים בחוות דעת המכון הפתולוגי היו מתגלים ונחשפים עוד קודם לכן.

אך כאמור, בהעדר ביקורת ותהליכי בקרה ובמיוחד כשמדובר בחקירה רשלנית ועתירת מחדלים, לעיתים קשה לאתר את מניפולציות הטיח וכך למעשה ניתן להגיע בקלות להרשעות שווא. להלן מסמך מפורט שהכנתי על בידוי ראיות בתיק רומן זדורוב - מומחה המכון לרפואה משפטית ובו כל מעלליו של דר' קונסטנטין זייצב, המומחה לשינוי והתאמת דוחות המכון לרפואה משפטית לנחקר פוטנציאלי אשר נתפס בידי המשטרה.

[2012: LL.B במשפטים]

מאז שנחשפתי לפרשת זדורוב כעד הגנה ולמדתי כל פרט וראיה בתיק זה, מצאתי את עצמי יוצא לשליחות מקבילה בשם הצדק, כשפניתי גם ללימודי המשפטים (בהתמחות במשפט פלילי). את סיום לימודי סכמתי בעבודת חקר מקיפה, אשר נכתבה מדם ליבי והעוסקת בתופעת הרשעות השווא המבוססות על הודאות שווא, אשר מושגות בתרגילים ושיטות חקירה נפסדות, וכל אלו ביחד ולחוד מביאים בסופו של דבר לעיוות הדין ולמשפט מרובה קורבנות, הן קורבן העבירה עצמו והן קורבן המערכת שהרשיעה חף מפשע.

להלן: מחקר משפטי בתחום זכויות חשודים ונאשמים - המודל המקביל בהליך פלילי

[לב הסיפור שלא סופר - הוכחת הראייה לזיכוי מוחלט, שהוסתרה מעיניי ביהמ"ש]

לאורך כל השנים הרבות, מעולם לא זנחתי את תיק הרצח של ראדה ז"ל ואת פרשת זדורוב, נהפוך הוא, בכל הזדמנות שעלה וצף מידע כזה או אחר, שנראה אולי כראוי לבדיקה ובחינה מחודשת, עשיתי זאת בראש פתוח, בלב שלם ובנפש חפצה. הקפדתי לבחון את הדברים שוב ושוב מחדש גם אם התגלה פתאום מידע שאולי סותר מידע קודם או אחר שכבר ידעתי, או אולי ניתוח מוכר מהעבר, גם אם זה ממצא חדש שעלה וצף פתאום ונוגד אולי ממצא אחר, גם אם חשבתי שבדיקתו כבר מוצתה והמסקנות בגינה ידועות. תמיד נגשתי לבחינה המחודשת, בדרך שהיא נטולת אגו, אג'נדות או דעה מוקדמת. כאילו אני פוגש את המידע בפעם הראשונה. וכך לאורך השנים, פתאום צץ ועלה שוב נושא איכון הטלפון של תאיר ראדה ז"ל באולם הספורט...

הממצאים הדרמטיים, שגיליתי בשנים האחרונות והוסתרו גם מעיניי של ביהמ"ש

גם במשפט החוזר!

כאמור, הדרמה הגדולה מתחילה לפני מספר שנים, כשפתאום צץ ועלה מולי שוב נושא איכון הטלפון ושאלה שצפה בעניין עדויות המדברות על כך שקצין המודיעין במשטרת קצרין, יוסי לוי, הגיע לבית הספר בעקבות איכון הטלפון באולם הספורט של בית הספר. עדות שמתארת בפירוט את השתלשלות האירועים ובה נכתב כי בעודו ממתין ליד דלתות אולם הספורט הנעולות, בכדי שעובד מתנ"ס אשר הגיע איתו לחיפושים בבית הספר, יביא את המפתח של אולם הספורט משרת בית הספר, זה חוזר בריצה לאחר מספר דקות וקורא לקצין המודיעין להגיע מהר אל תוך מבנה ביהמ"ס, מאחר ומצאו את גופתה של תאיר ז"ל בחדר השרותים.

היה ברור לי, שנושא זה כבר נדון בעבר ויכול שאינו ראוי כלל לבדיקה ובחינה מחדש. שהרי עודני זוכר, כאילו היה זה אתמול, את אותה תמונה של איש המז"פ מוציא את הטלפון של תאיר ז"ל מכיס המכנס הקדמי ימני. אין ספק שחותמת צורתו של הטלפון בדם נותרה בכיס, הרי זו הייתה גם אחת הטענות שעלו כנגד זיופי עקבות הנעלים בחוות דעתו של מומחה המשטרה, רפ"ק שור, שהפך את סימן מקש הניווט של הטלפון ל"עיוגול דריכה" של נעל. כך שמחד, נראה שאין כאן שום בדל אינפורמציה חדש הראוי בדיקה אך מנגד, דווקא משהו בשעה לא הסתדר לי. הרי כשמדובר בעדות של קצין מודיעין במשטרה, כבעל מקצוע שיודע לכתוב עדות מפורטת והוא מציין כי שעת מציאת הגופה היא בכלל בסביבות השעה 17:00 וכמה דקות ובמיוחד כשפניתי לבחינת עדותו של עובד המתנ"ס ומצאתי שעדותו, המפורטת גם היא, ממש משלימה אחד לאחד את סיפור מציאת הגופה (בעקבות ההגעה לאולם הספורט עקב איכון שבוצע לטלפון הסלולרי). נראה היה בשתי העדויות, שהן מספרות את אותו סיפור ממש. קצין המשטרה מהצד שהמתין למפתח ליד דלתות אולם הספורט ועובד המתנ"ס שנכנס לביהמ"ס להביא את המפתח לאולם הספורט ורץ לאחר כמה דקות כשהוא מבשר על מציאת גופת המנוחה בחדר השירותים. כאמור, בשעה 17:00 וכמה דקות. כשעתיים לפני מציאת הגופה "הרשמית" (בפעם השנייה) והדווה למד"א ולמת"ח משטרת קצרין. למותר לציין כי גם זכרתי היטב, כי נושא זה של האיכון הסלולרי נהדף בזמנו בביהמ"ש ע"י טענת הפרקליטות כי מאחר שאולם הספורט רחוק כ-70 מטר (קו אווירי) ממקום מבנה ביהמ"ס בו נמצאה גופת המנוחה ובהשלמת הטענה, כי בזמנו נושא האיכונים הסלולרים לא היה מפותח כמו היום (2007-2010) ויכול כי הטלפון שהיה בכיס המנוחה (שוב עפ"י אותה תמונת מז"פ מאוחרת) אוכן בטעות "כאילו" באולם הספורט, שהרי אין מחלוקת שהיה בכיס המכנס.

בנקודה זו נזכרתי גם כי באותה תקופה ממש, ואפילו קודם לאירוע הרצח של ראדה ז"ל, היה מקרה אחר במדינה. **הרצח של ענבל עמרם ז"ל, אשר התרחש ב-4 במרץ 2006, (חצי שנה לפני רצח ראדה)** כשתושב שטחים פלסטיני דקר אותה למוות בעת ניסיון לגנוב את מכוניתה. אותו רצח הסעיר מדינה שלמה, וזכור בשל המחדל המשטרתי, שנגרם עקב העיכוב בהתחלת החיפושים אחרי עמרם ז"ל, זאת לאחר שאביה דיווח למשטרה על היעלמותה והתעקש על ביצוע איכון סלולרי לטלפון שלה, אך זה לא בוצע עד לשעות הבוקר, אז כבר נמצאה מתה. המקרה המזעזע הזה של רצח ענבל עמרם ז"ל זכור היטב גם לאור העובדה שמשפחתה של עמרם ז"ל הגישה תביעה נגד המדינה בגין אותו מחדל משטרתי וטענה כי עמרם ז"ל "פרפרה במשך שעות בין החיים למוות", בזמן שבני המשפחה ניסו לגרום למשטרה לחפש אחריה ולפתוח בחקירה. האחראים למחדל המשטרתי נענשו משמעותית, אך הפרקליטות והמשטרה סירבו לקחת אחריות ולפצות את המשפחה וניהלו משפט שלכל אורכו טענו כי לא ניתן היה להציל את חיי עמרם. ב-30 באוגוסט 2010 קבע בית המשפט המחוזי כי המדינה אחראית ברשלנות לאי-מניעת הרצח של עמרם ז"ל. במסגרת פסק הדין נקבע כי המשטרה פעלה באופן רשלני, למן הרגע שבו נודע על היעלמה של עמרם ועד גילוי גופתה וקבע כי המדינה תפצה את קרוביה של עמרם ב־3,050,000 ש"ח בגין רשלנות המשטרה בטיפול במקרה. עוד זכרתי מהפרשה הזו כי בזמנו כשעלתה טענת חשיבות האיכון הסלולרי, דובר על רמת דיוק ברדיוס של 3 מטרים! הרי אין ספק כי ברגע שבוצע האיכון הסלולרי, רק בשעות הבוקר, אז גם נמצאה מיד גופת המנוחה. ולמה חשוב מקרה זה לענייננו כאן?

כי הוא למעשה מוכיח, שעצם ההדחקה של הדיון בנושא זה של איכון הטלפון של ראדה ז"ל, כבר בערכאה הראשונה (2007-2010), בטענה שמרחק איכון מהזירה בקו אווירי של 70 מטר, מייתר את הדיון בסוגיה זו, הוא היה בבחינת זריית חול בעיני ביהמ"ש.

עובדה היא, שהממצאים שגיליתי בתקופה האחרונה, מאז שחקרתי מחדש את כל עניין איכון הטלפון ושעת מציאת הגופה (**כשעתיים לפני שדווח עליה**) וכל הממצאים המחרדים שגיליתי בדרך, מלמדים שמדובר בעוד הסתרה וטיוח של פרט חקירה מוכמן ורב חשיבות מאין כמותו, שהיה חייב לידון עוד בשנת 2007, בתחילת ההליך המשפטי של זדורוב ולזכות אותו מהרצח **בזיכוי מוחלט!** שהרי הפרט הייחודי הזה שגיליתי והוכחתי מכוונים רבים כל כך, כי **הטלפון של תאיר ז"ל, אשר היה בכיס מכנסה בעת הרצח וצורתו נותרה מוחתמת בדם (עקב ניגוב כלי הרצח (אולר משונן) על מכנס הג'ינס), הוצא מכיס מכנסיה של תאיר, על ידי אחד הרוצחים, עבר ניקוי(!) ונזרק באולם הספורט, שם גם אוכנ!**

למותר לציין כי בחנתי מחדש את כלל תמונות הזירה, שצילם המז"פ, ונדהמתי לגלות, כי בעת טיפול המז"פ בזירה, עת צילמה גופת המנוחה בתמונות לא מעטות, ניתן לראות בתיעוד, במספר תמונות ובזוויות שונות, כי **בזמן מציאת גופתה של תאיר ז"ל - הטלפון אינו בכיס מכנסיה!**

מבדיקת דף פירוט השיחות (סלקום) מתברר כי בשעה 20:56 בערב (עת שוטרי מז"פ רבים בזירה עם הגופה), בוצעו 3 שיחות לטלפון של תאיר ז"ל, באחת מהן אפילו הוחזק הקו פתוח במשך דקה(!) ואם בודקים את זהות המתקשר? הלו מדובר באותו קצין המודיעין, יוסי לוי, בכבודו ובעצמו.

המשמעות המשפטית של ממצא זה, היא קריטית ביותר, שהרי לאורך השנים וכך גם עלתה הטענה בכל הערכאות כל פעם מחדש, כי ה"רוצח" זדורוב, ידע 7 פרטים מוכמנים ולכן ביהמ"ש קיבל את הודאתו (לפני שחזר ממנה) כהודאה אותנטית של רוצח אשר מודה ומשחזר מעשיו מרצונו החופשי וכך הרשיע אותו כל פעם מחדש.

מנגד, לאורך כל השנים, טענו צוותי ההגנה כי הודאתו של זדורוב אינה הודאה חופשית ומרצון, לא מיני ולא מקצתי. ייתרה מזו, אף הוכחנו שוב ושוב, כי כל שבעת ה"פרטים המוכמנים" שזדורוב "כאילו ידע", עברו אליו מחוקריו, במיני תרגילים. לא תמיד זה צלח וניתן למצוא ולהוכיח זאת גם בהודאה וגם בשחזור. כך למשל: כשהבין שהרצח בוצע בקומה השנייה למעלה, בדיוק כמו שנאמר לו במפורש ע"י החוקרים מלכה וזמואלסון, לכן בשחזור פנה אל הקומה השנייה (שם יש לפנות ימינה אל חדר השירותים) ולמעשה כמעט ופספס את הזירה אשר מצויה בקומת הביניים (משמאל), אך כאמור נעצר בתרגיל "האזיקים שלא נפתחו", הבין את הרמז ו"חישב מסלול מחדש" באומרו: "הא אולי היא לכאן". זאת בזכות אותו שלט בשפה הרוסית על הדלת שהדריך אותו היכן נמצאת זירת הרצח, כל זאת בתוך כדי השחזור. או למשל: כפי שלמד מראש הצ"מ יורם אזולאי, כי תאיר נחתכה בידיה, אך שחזר את ש"הבין" מתרגילי הפנטומימה, שהיו אלה חתכי התגוננות בגב היד ולא ידע שמדובר למעשה בחיתוך העורקים שבחלק הפנימי של ידיה.

לאורך השנים הוכחנו את 7 הפרטים המוכמנים, כי כולם, אחד-לאחד, הועברו לזדורוב ע"י חוקריו! חוץ מפרט שלא היה ידוע לחוקרים ולכן גם לא עבר לזדורוב, אלה אותם 7 מוקדי דימום באחורי ראשה של תאיר המנוחה (זאת עקב כך, שהדוח הפתולוגי הגיע לידי השוטרים רק ב-19 לחודש, יום לאחר ההודאה והשחזור). כך למעשה קרה, שפרט מוכמן שלא היה ידוע לחוקרים, גם לא עבר לנחקר זדורוב ולכן הוא גם לא התוודא עליו ולא שחזר אותו. (זאת על אף הטענה כי מדובר ב"הודאה חופשית ומרצון").

אך כעת התברר לי, פרט קריטי ומהותי ביותר בעניין הטלפון של המנוחה ומכאן עולה השאלה: איך קרה ש"הרוצח", שהחליט להתוודות ברצח "מרצונו החופשי" ואף לשחזר את הרצח, לא ידע לתאר ולשחזר, כי הוציא את הטלפון של המנוחה מכיס מכנסיה, מיד לאחר הרצח, ניקה אותו מסימני הדם וזרק אותו במקום מרוחק באולם הספורט של בית הספר?

הנה כי כן, מהרגע שהבנתי, כי בחינת הסוגיה של אותו איכון טלפון מחדש, פותחת כאן לכל הפחות עוד מחדל חקירתי חמור ורב מעלה בחשיבות לזיכוי מוחלט לזדורוב, או אולי אף תיבת פנדורה של טיוח והשתקה חמורים ביותר שלא ידענו כמותם. החלטתי לפנות עם ממצאי אלה מיד אל ביהמ"ש וכתבתי בקשה דחופה להעיד במשפט החוזר.

כבר אקדים ואציין, כי למרות שבהליך המשפט החוזר, שבו ועלו אל דוכן העדים, עדי העבר מכל הערכאות השונות לאורך השנים, בניהם גם תלמידים ועובדים מביה"ס, המדובב ארתור שקיבל 2 ימי דיונים שלמים, אפילו אותו דר' זייצב וגם אותו מומחה משטרתי, רפ"ק שור, על אף שעדותו וחוות דעתו כבר נדחתה בהליך המשפטי בשנת 2016, גם הוא שב ונתן את משנתו מחדש בעניין עקבות הנעלים וכך עדים נוספים רבים, שעמדו על דוכן העדים ומחזרו את עדויותיהם מהעבר. אך מבין כל אלה, דווקא המומחה שבחן את התנהלות המשטרה בחקירות, שסייע במשך השנים, גם מול אם המנוחה, להמשיך ולבחון את הראיות ואת פרטי הפרשה - נראה שאינטרס הטיוח וההשתקה גבר על סקרנות ביהמ"ש להגיע לחקר האמת.

כאמור, בעניין זה הוגשו על-ידי 3 בקשות חוזרות ונשנות להעיד עדות קריטית במשפט החוזר, בקשות שהפנתי אל כב' השופט אשר קולה, ראש ההרכב במשפט החוזר לרומן זדורוב, זאת במטרה לשוב ולהעיד כמו עדים רבים אחרים הן כהשלמות הנדרשות על עדותי בערכאה הראשונה (2009) והן לגבי ממצאים חדשים שהתבררו לי לאורך השנים ומשמעותם אחת - זיכוי מוחלט לזדורוב!

בבקשתי הראשונה אל ראש ההרכב, כב' השופט אשר קולה, ציינתי באופן כללי במה מדובר.

להלן: [בקשה 198 מיום 220721](#)

מאחר והשופט אשר קולה, טען בצדק, כי התיק מצוי (אז) בשלב פרשת התביעה והזמין אותי להפנות את הממצאים לידי הסנגור של הנאשם (העציר) זדורוב. להלן: [החלטה בבקשה 198 מיום 220721](#) ועל אף שידעתי מראש (לאחר שהעברתי זה מכבר את ממצאיי לידיעתו של הסנגור, עוד בשלב שהתגלו לי הממצאים הראשוניים ולאור העובדה, כי מלכתחילה, הבהיר לי הסנגור, כי דעתו חלוקה על שלי והוא מעדיף להתמקד בהבאת "רוצחת פוטנציאלית" (א.ק.), במקום לדון בראיית הגנה, המתנתי בסבלנות לתחילת פרשת ההגנה.

משהבנתי את הבעייתיות שבעניין והעובדה שהסנגור לא מתכוון לתת במה לראיית הזהב המדוברת, פניתי לביהמ"ש, שוב, בבקשה נוספת, קצרה וממוקדת תוך ציון עקרי הדברים. אליה צרפתי מסמך בן 20 עמודים בו פרטתי בהרחבה את **הגילויים החדשים** והמשמעותיים כל כך ותוך ציון שלל התימוכין להוכחת הטענות + דיסק נספח המכיל את כל התמונות, הדוחות והמסמכים הרלוונטיים.

להלן: [בקשה דחופה לשמיעת עדות מומחה במשפט החוזר - בקשה 229 מיום 141121](#)

אליה צורף המסמך:

"ראיית הזהב": ציר הזמנים ומחדלים בפענוח רצח תאיר ראדה

בבקשה זו השופט קולה, לא כתב לי החלטה, אלא ציין לפרוטוקול בסוף יום הדיונים, כי הוא מעדכן את הצדדים שהגשתי בקשה בתיק, אך הורה להחזיר לי את המסמך וחומרים שהגשתי, תוך שהוא מקפיד לציין כי הוא עושה כן מבלי שעיין ואף לא פתח את החומר. (אציין רק, כי לאחר מספר ימים מצאתי במערכת "נט המשפט" מסמך המעיד כי החומר אכן נסרק למערכת – צורף כאן). השופט קולה הזמין אותי, שוב, להעביר את החומר אל הסנגור ושהוא זה שיחליט אם ירצה להעיד אותי במשפט אם לאו. המעטפה ובה מסמך הבקשה והדיסק הוחזרה לידי עם פקיד ביהמ"ש. באותו יום, המתנתי בסבלנות לסנגור, שיתפנה אלי בדרכו לרכבו אשר בחניון ובתוך כדי שאני מלווה אותו, כמעט והתחננתי שיקרא את החומר והעברתי לו את עותק הדיסק. באותו מעמד, השיב לי הסנגור, שעם כל הכבוד הוא כבר החליט, שאני לא אתן עדות במשפט החוזר. כששאלתי אותו לפשר החלטתו ואיך זה שהוא מוותר על ראייה כה רבת חשיבות שמשמעותה אחת והיא זיכוי מוחלט לנאשם, השיב לי במילים אלה: **"גם זיכוי מחמת הספק הוא זיכוי"**.

מילותיו המקוממות של סנגור, אשר "מסתפק" בזיכוי מחמת הספק למרשו, בשעה שיש בנמצא ראייה שיכולה להוכיח את חפותו המוחלטת, הן אלה שגרמו לי לפנות שוב אל ביהמ"ש בבקשה נוספת ואחרונה והפעם תוך הפניית כב' השופט קולה לחוק, לסעיף 262, אי מניעת פשע, על מנת להבהיר כי עצם דחיית בקשתי להעיד, כמוה כעברה על החוק. הרי כלל ידוע הוא כי ללא מערכת משפט צדק, אין יישובו של עולם יכול להתקיים ולכן התעקשתי להגיש גם את הבקשה השלישית.

להלן: [בקשה 355 מיום 220522](#)

כמובן שגם בקשה זו נדחתה (להלן [החלטה בבקשה 355 מיום 220522](#)) ולמעשה ביהמ"ש בחר במודע לעצום עיניו בפני ראיות משמעותיות כל כך, שיש בהן סיכוי גבוהה ביותר לזיכוי מוחלט לנאשם. כתוצאה מכך גם פיצוי לנאשם על שנותיו האבודות בכלא ופיצוי משמעותי יותר למשפחת הקורבן ואם המנוחה, הגב' אילנה ראדה, בכך שתיק החקירה לא יחויב לשוב אל שולחן החקירות ולהיפתח לחקירה מחודשת, על מנת להגיע אל הרוצחים האמתיים, שימצאו ויועמדו לדין על רצח המנוחה. שוב היה נראה, השיטה הנוהגת היא זו שמכתיבה כל פעם מחדש כי, **בין אמת ליציב - היציב עדיף!**

לצערי כי רב, אין מנוס מהמסקנה כי גם כעת מדובר במשפט "מכור". אמנם לא כמו שהיו ההליכים הקודמים "מכורים" עד כה, כשהרשעה רודפת הרשעה, שוב ושוב בערכאות השונות.

אני באמת מאמין, כי הפעם ישבו בדין הרכב שופטים הגון הרבה יותר, שהתכוון בכל לב ובנפש חפצה לנסות ולהגיע לחקר האמת, כדי לעשות דין צדק. אך לצערי גם הפעם, בהקשר של התנהלותו של כבי' השופט אשר קולה, נכון לשוב ולהיזכר במשפט הבא שכתב ההרכב הראשון בהכרעת דינו בתיק זה (2010): " אין לנו כיושבים בדין לא חרבות ולא כידונים, לא מטוסים ולא תותחים, בפנינו הראיות כפי שהונחו על שולחנו, ההלכות הקובעות, מצוות המחוקק ושורת ההגיון. "

הרכב ביהמ"ש היה מודע היטב, כבר אז, לכך שבסופו של יום אין בידו את כלל המידע שהיה נדרש לברור האמת בתיק זה ושלא הונחו בפניו שלל הראיות. דווקא לאור זאת, הייתה חשיבות עילאית כן לקבל בקשתי להשמיע את עדותי ולחשוף בפני בית המשפט הנכבד את כלל הראיות שנחשפתי אליהן ומסתבר כי היו גם קיימות בתיק זה מיומו הראשון.

יתרה מזו, משפט נוסף אשר נכתב בהכרעת הדין הראשונה (2010) ואינו יכול להישמע יותר הוא: "במלאכת הכרעת הדין הניצבת לפתחו של ביהמ"ש, אין הוא יכול להשיב לעיתים על כל שאלה העולה, אם מצד הסניגוריה ואם מצד המאשימה. יכול ויהיו שאלות אשר לעולם תישארנה ללא מענה."

אמרות אלה מהכרעת הדין הראשונה (2010), אין להן עוד מקום במחוזותינו, לא בשלב זה של סיום הליך של משפט חוזר וגם לא עוד בכלל.

אין בליבי ספק, כי הפעם לא יהיה מנוס מביהמ"ש לזכות את הנאשם, בתיק בו ברור לכל, שהיו גם היו מחדלי חקירה רבים. אך לאור העובדה שהנאשם, אשר נשבר בחקירותיו ומסר הודאת שווא, גם אין לי ספק שביהמ"ש ינהג, שוב, כפי שנהג בעבר בפרשת עמוס ברנס ז"ל ובפרשות נוספות אחרות, ישמר את מעמדה הרם של הודאה, כ"מלכת הראיות" ולכל היותר יזכה רק מחמת הספק.

בהליך שכזה אין ספק ששני המרוויחים העיקריים מהליך המשפט החוזר יהיו אלה, שככל הנראה עשו יד אחת, כדי לברור ולהעיד עדים מסוימים ולמנוע את עדותם של אחרים.

מחד הסנגור, שאין מחלוקת כי הוא מקצועי ומוכשר, שעתיד "לצאת גדול", עוד מעצם העובדה ששחרר את זדורוב למעצר בית, כבר בתחילת ההליך וגם לכשיתברר לכל, שהוא נחל הצלחה במקום בו קודמיו נכשלו במלאכת הייצוג והצליח לשחרר מבית האסורים את הנאשם זדורוב (ולו מחמת הספק). זאת בטרם זדורוב השלים את תקופת המאסר הארוכה שנגזרה עליו - 36 שנה! (מהן 4 שנות מאסר עד תום ההליכים, 30 שנות "מאסר עולם" (לכשהיה נקצב לו עונשו) + 2 שנים נוספות שקיבל על שיבוש מהלכי משפט). אין ספק שבזיכוי שכזה (אפילו מחמת הספק), יוכלו להודות כולם שהסגור חסך מזדורוב עוד שנים רבות מאחורי סורג ובריח.

מנגד, המרוויחה הגדולה השנייה, היא המדינה (באמצעות הפרקליטות), שעושה כל שביכולתה למנוע מעיניו של ביהמ"ש לראות ולהיחשף לראיות העומדות לטובתו של הנאשם בפלילים (בתיק זה ובתיקים אחרים). במיוחד במקרה זה, כאשר מדובר בראיות כה משמעותיות, אותן רציתי להביא ולחשוף בפניו.

הנה כי כן, נראה שהפרקליטות הצליחה, שוב, בדיוק כמו במשפטו של עמוס ברנס ז"ל, לגרום לכך שתיק זדורוב יסתיים בכל ענות חלושה של זיכוי אילם לכל היותר. בזיכוי מחמת הספק בלבד, כששתי תכליות מושגות במצב זה - מבחינת המדינה:

א). אין פיצוי לנאשם זדורוב על 16 השנים האבודות, שהיה כלוא בהן בכליאת שווא ונשללה חרותו ובכך נחסכות מהמדינה עלויות כספיות משמעותיות ביותר.

ב). בזיכוי מחמת ספק, תיק חקירת הרצח נותר למעשה כתיק סגור לעולמי עד, מבלי הצורך לפתוח את התיק לחקירה מחדש, מבלי מיצוי הדין עם הרוצחים האמתיים, שיזכו ביום של הכרעת הדין (אם יזוכה זדורוב מהספק וגם אם יורשע שוב) לחופש עד עולם, עת נסתם הגולל על חקירת הפרשה. בנוסף לכך, העניין החשוב מכל עבור המדינה, הוא למעשה שמירת יציבותה של מערכת ההרשעות. ללא הצורך להתמודד עם מחדלי החקירה, ללא צורך למצות את הדין עם שוטרים וחוקרים שסרחו, עם אלה שמעלו בתפקידם והביאו להודאת שווא ואף כליאת שווא של חף מפשע, שהמשיכו ושיקרו בעדויות שלהם גם בביהמ"ש וכדומה. כל אלה לא יצטרכו להיבדק ו/או להיחקר על מעשיהם. בצורה זו יהיה אפשר להמשיך את אותה שיטה הנוהגת ללא תהליכי בקרה ופיקוח, ללא תיקון המחדלים וכך כמו בנתיב ידוע מראש, נמשיך באותה דרך אל המורשע החף הבא.

בימים אלה שטרם פרסום הכרעת הדין במשפט החוזר לזדורוב ובדיוק 16 שנים לאחר הרצח, ביום הרצח ממש 06/12/2022, בחרתי לסכם את שנות פעילותי בתיק זה ולהיזכר בכמה מהתחנות החשובות יותר בדרך. זאת בצער רב על כך שלא צלחתי, על אף כל מהלכים אלה, להביא לכדי מימוש דין צדק לשתי המשפחות בתיק מרובה קורבנות זה, הן משפחת ראדה והן משפחת זדורוב. כך גם לא צלחתי את המהלך האחרון, להביא אל ביהמ"ש את מממצאי בדיקתי בגילויים החדשים, שחלק מהם שיתפתי כאן. חלק משמעותי של מממצאים הזועקים מזה שנים רבות את קולה של המנוחה הבוקע מרצפת חדר השירותים בבית הספר "נופי גולן" המוכתמת עדי עד בדמה של תאיר, כמו גם העננה השחורה המכסה בצל כבד את עיר קצרין ואינה מתפזרת לאורך השנים. הממצאים שעלו כאן הם רק חלק מפעילות רחבה לאורך שנים רבות במסע שלי להוכחת האמת והשגת דין צדק, מסע שכנראה הגיע אל סיומו (לפחות בעניין הזה של פרשת זדורוב - ראדה ז"ל). גם ביום שבו כבר ניתן לנסות לדמיין ולראות באופק, את רומן זדורוב יוצא את אולם ביהמ"ש כאדם חופשי, מזוכה מחמת הספק, עדיין זו תהיה מבחינתי שמחה המהולה בצער רב. שמחה בשביל רומן זדורוב, שאולי הפעם יצליח להיחלץ ממלתעות מערכת ההרשעות, אך גם עצב ותסכול רב על כך ש"זיכוי מחמת הספק" הוא לא באמת זיכוי. על כך שהצדק לא באמת נעשה, על כך שפרשת הרצח של תאיר ז"ל לא תיפתח לחקירה מחדש, על כך שהאשמים האמתיים ברצח לא יתפסו (כנראה לעולם) והם ימשיכו לחיות בקרבנו. ובעיקר על כך שהשיטה הנוהגת תמשיך ללא רסן ובקרה, על כך שעולם כמנהגו נוהג - מה שהיה הוא שימשיך להיות ועל כך, שבמצב עניינים שכזה, כנראה אמון הציבור במערכת המשפט, החשובה כל כך, לא ישוב ויחזור כשהיה. **מערכת המשפט היא סלע קיומנו כחברה, חקר האמת העובדתית אמור להיות נר לרגליהן של כל רשויות החקירה והרשות השופטת.**

ההחמצה הכי גדולה בזיכוי מחמת ספק (ובתקווה שלא נופתע בעוד הרשעה) היא, שבתהליך שכזה לא הצלחנו לעשות צדק ולקיים את מימרתו של השופט זמורה⁸, כי "בין אמת וציב - אמת עדיף!"

בתקווה לימים טובים יותר, של שלום, אמת וצדק.
אמת עובדתית יש רק אחת והיא תאיר לי את דרכי.

⁸ כב' השופט משה זמורה, היה נשיא בית המשפט העליון בשנים 1948 – 1954